

РЕШЕНИЕ

№ 1042

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 23.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7257** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалбата на Д. Х. Д., с адрес: 1504 С., [улица], ет. 4 срещу Решение рег. № 812104-207/15.07.2022 г., издадено от Л. П.-директор на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ към МВР, в частта му по точки: 3 и 4 от Заявление с вх. № 812104-196/06.07.2022 година по описа на МВР.

Наведените основания за оспорване са за нарушение на установената форма, противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона чл. 146, т.2, т. 4 и т. 5 АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че отказаната информация е обуславяща за формирането на мнение относно изпълнението на функциите на министъра, което следва посредством санкционния капацитет на държавата да гарантира правото на българска лична карта на всеки български гражданин. Отказана била дължима и налична при ответника информация, с мотиви, че се иска друга, непоискана от заявителя информация, поради което всъщност и липсвали мотиви на органа. Твърди още, че ответният административен орган разполага с поисканите данни, тъй като от данните в НАИФ „НРБЛД“ органите на МВР, обуславят своите решения дали да издадат лична карта или не. Имало разминаване в данните на МРРБ и МВР. МРРБ се позовавали на първоизточника на данни-НБД „Население“, като сбор от всички ЕЛРК, в който индикация „невалиден“ за постоянен адрес нямало. МВР пък обуславяло отказите да издаде лична карта с

наличната в неговия информационен фонд индикация „невалиден“, „непълен“, „снет от регистрация“, „непредоставен по законов ред“. Налице бил надделяващ обществен интерес за предоставяне на данните и от двете информационни системи (на МРРБ и на МВР), чрез които да се установи дали е налице разминаване в данните или става дума за въвеждането на произволна и нелегитимна терминология от органите на МВР. Упражняването на контролните и координационните правомощия на министъра на вътрешните работи били обусловени от анализа на данните, налични в поддържания и управляван в МВР информационен фонд – НАИФ „НРБЛД“. Твърди се още, че ответникът е установил по сигнал именно на жалбоподателя процентното съотношение на гражданите „с невалиден постоянен адрес“ и граждани, които не са подновили личните си карти при изтекъл срок на годност на база на информационните фондове в МВР. Общественият интерес се обуславял и от нарастващият брой български граждани без лична карта, като към 2022 г. той вече бил 187 883 души.

В съдебно заседание пред АССГ жалбоподателят се явява лично и моли за уважаването на жалбата, като се отмени отказа за предоставяне на процесната информация и се върне преписката на административния орган за ново произнасяне. Заявява искане за разноски по делото.

Ответникът по делото- директорът на Дирекция "Правно-нормативна дейност" в МВР се представлява от юрк. С., който оспорва допустимостта на жалбата. Поддържа, че решението в оспорената му част имало уведомителен характер, поради което нямало характеристиките на индивидуален административен акт и не подлежало на съдебен контрол. Освен това жалбоподателката нямала правен интерес, защото МРРБ като компетентен орган вече бил предоставил исканата информация. В условията на евентуалност оспорва основателността на жалбата, като поддържа, че от заключението на вещото лице се доказало, че информацията не е налична. Заявява искане за разноски по делото.

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 6 юли 2022 г. Х. Д. е подала заявление до МВР по електронен път на имейл адрес zdoi@mvr.bg, с което е поискала предоставяне по реда на ЗДОИ следната информация:

1. Брой на българските граждани, които към момента нямат валидна лична карта, въпреки че за тях е изтекъл изискуемият от закона 30-дневен срок за заявяване на лична карта след навършване на 14-годишна възраст;
2. Брой на българските граждани, пребиваващи в България, които към момента нямат валидна лична карта, въпреки, че за тях е изтекъл изискуемият от закона 30-дневен срок за заявяване на лична карта след навършване на 14-годишна възраст;
3. Брой на българските граждани – отделно брой на навършилите 14-годишна възраст от тях, за които в Националният автоматизиран информационен фонд „Национален регистър на българските лични документи“ на МВР (НАИФ „НРБЛД“) има отбелязване относно постоянен адрес: „извън НКНПА“;
4. Брой на българските граждани – отделно брой на навършилите 14-годишна възраст от тях, за които в НАИФ „НРБЛД“ има друго (различно от „извън НКНПА“) отбелязване относно постоянния адрес, което не позволява да се издаде лична карта на лицето на този постоянен адрес – например „невалиден“, „непълен“ или друго.

Заявлението е регистрирано с вх. № 812104-196 от 06.07.2022 г. по описа на МВР

/л.44/.

Със Заповед № 8121з-1628/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи е определен Л. П.- директор на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ /ДПНД/ да разглежда заявленията за достъп до обществена информация, постъпили в МВР по реда на ЗДОИ, да издава съответните решения или уведомления по тях, както и да уведомява писмено заявителя за решението.

Директорът на ДПНД с писмо с рег. № 8121р-13864 от 07.07.2022 г. е поискал директорите на ГДГП, ДБДС и ДКИС да посочат следва ли поисканата информация да бъде предоставена на заявителя /л. 47 по делото/.

Директорът на ДКИС с писмо с рег. № 5290р-11404 от 11.07.2022 г. изпраща информация по т.1 и т.2 от заявлението, а относно т. 3 и т. 4 излага, че ДКИС не представя информация, тъй като първоизточник на данните за адреси на българските граждани е НБД „Население“, а в НАИФ НРБЛД не се поддържат данни за причината за обявяване на адрес за невалиден и исканата информация е от компетентността на МРРБ (ГДГРАО) /л. 50/.

Директорът на ГДГП и ДБДС заявяват, че не разполагат с исканата информация /л. 46 и 51/.

Директорът на ДПНД с писмо с рег. № 812100-12063 от 15.07.2022 г. е изпратил на основание чл. 32 от ЗДОИ процесното заявление до заместник министър-председателя и министър на регионалното развитие и благоустройството /л.52-53/.

В оспореното решение по т. 3 и т. 4 от заявлението за достъп до обществена информация е изложено, че въпросите са от компетентността на Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) – ГДГРАО, тъй като първоизточник на данните за адреси на българските граждани е НБД „Население“, а в НАИФ „НРБЛД“ не се поддържат данни за причината за обявяването на адрес за невалиден, респ. тази информация не е налична. На основание чл. 32 от ЗДОИ заявлението, в частта по въпроси 3 и 4, следва да бъде препратено на МРРБ.

Решението е изпратено на предоставения от жалбоподателя e-mail на 15.07.2022 г., а жалбата до съда е подадена по пощата на 28.07.2022 г. /л. 60 и л. 4/.

С писмо рег. № 812100-13191 от 05.08.2022 година директорът на Дирекция „Правна“ към МРРБ се произнася по т.3 и т. 4 от заявлението /л. 73-74/.

От приетото по делото заключение по извършената в хода на съдебното производство СТЕ, се установява, че в НАИФ „НРБЛД“ се поддържат данни на лица както с, така и без права за създаване и редакция на записи от МВР и получавани от ГД „ГРАО“. Протокол за обмен на данни между МРРБ и МВР № АУ04-407 от 30.11.2018 г., заедно с Приложение към чл. 2 от този Протокол съдържат описание на структурата на файловете за обмен на данни между ГД „ГРАО“ и МВР. Относно данните за лица без права, т. 51 гласи : „валиден постоянен адрес – да/не“. Установено е, че МВР е ползвател на информацията относно адресната регистрация на лицата и респективно на данните за постоянен адрес, като освен самия адрес, в текстови вид се съхранява информация в двоичен вид /посочената стойност на полето в базата може да е 0 или 1/, ако последно записаният адрес е валиден – стойност „1“, ако е невалиден – стойност „0“ в поле в базата данни. Не се установява да се поддържат или да могат да се поддържат записи в друг вид относно постоянния адрес на отделните лица или да има заложен в софтуерен механизъм за автоматична проверка за валидността на адреса, като се разчита изцяло на получаваната от ГД „ГРАО“ информация чрез

съответния флаг за валидност. МВР няма законово задължение да проверява валидността на постоянния адрес на лицата, освен в случай, когато конкретно лице подаде заявление за издаване на документ за самоличност към съответната структура на МВР. При установяване на проблем с постоянния адрес на лицето, то бива насочено към общинската администрация по местоживеене, където при спазване на законовите изисквания да коригира постоянния си адрес. След това МВР получава новите данни през ежедневната автоматизирана синхронизация с ГД „ГРАО“ и едва тогава може да издаде нов документ за самоличност. Експертизата установява още, че в НАИФ „НРБЛД“ на МВР няма случаи на отбелязване относно постоянния адрес нито „извън НКНПА“, нито „невалиден“, „непълнен“ или друго /извън: „извън НКНПА“/, в случай на проблем с постоянния адрес на лицата. Поддържа се запис на последния въведен валиден адрес, като в отделно поле в базата данни се отбелязва чрез „флаг“ дали този адрес все още е валиден или не, както и датата, на която е станал невалиден. При изслушването му в о.с.з. на 23.01.2023 г. вещото лице пояснява, че има предвид, че има отбелязване дали адресът е валиден или не, но няма посочено основание защо адресът е невалиден. Данните в МВР са предоставени от МРРБ, като служителите на МВР нямат права да променят данните свързани с адресната регистрация на лицата. Тази информация се получава при автоматизиран обмен на данни между МРРБ и МВР. От МВР се прави проверка дали един адрес е валиден или не само при подаване на заявление от конкретно лице за издаване на лични документи. Има възможност към определена дата МВР да определи колко лица имат невалидни адреси, ако длъжностното лице има администраторски права за достъп директно до базата данни, която база данни се съдържа в информационната система на МВР, а данните в нея, свързани с адресната регистрация, се получават от МРРБ. Системен администратор в МВР, който има най-високо ниво на достъп може да направи тази справка чрез ръчно написване на специален скрипт. Ако някой поиска такава информация, може да се напише такъв скрипт и да се извлече тази информация. Информацията е налична, но без наличието на такъв скрипт не може да бъде систематизирана и извлечена.

Директно и от твърденията изложени в представената и приета по делото като доказателство касационна жалба на началника на отдел „БДС“ – СДВР срещу решението по адм. дело № 3082/2020 г. на АССГ се установява, че в базата данни на МВР се съдържа информация за валидност или невалидност на постоянния адрес /л. 82/.

С Решение на В. Директор на ДПНД с рег. № 812104-312 от 29.12.2021 г., в отговор на въпрос 1, е предоставена информация за български граждани, които нямат валидна лична карта и в частност без валиден постоянен адрес. Обмен на данни между МВР и МРРБ се осъществява на база на подписан Протокол рег. № 812100-20477/15.11.2018 г. /л.15-16/.

От Решение на МРРБ по заявление за достъп до обществена информация с вх. № 94-00-159/01.12.2021 г. се установява, че има данни за лица, за които в Електронния личен регистрационен картон /ЕЛРК/ след данните за постоянния им адрес има поставена индикация „извън НКНПА“, тъй като същият не отговарял на изискванията на Закона за гражданската регистрация /ЗГР/. В ЕЛРК за всички лица, на които данните за постоянен и/или настоящ адрес не съответстват на адрес от Националния класификатор на настоящите и постоянните адреси в Република България (НКНПА), има индикация „извън НКНПА“. ЗГР и Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012 г. за

функциониране на Единната система за гражданска регистрация не въвеждат понятие „невалиден“ адрес. В ЕЛРК, в данните за постоянен адрес няма индикация „невалиден“. Адресите, които не отговарят на изискванията на закона имат индикация „извън НКНПА“ /л.17/.

От Решение на началник отдел БДС – СДВР с рег. № 513 000-274 от 03.01.2019 се установява, че в НАИФ „НРБЛД“ за лицата подали искането се съдържа следната информация: нямат никакви регистрирани данни за издавани български документи. В полето на графа „постоянен адрес“ са регистрирани данни единствено за непълен адрес – [населено място] /неактуални данни/, невалиден и снет от регистрация на 11.06.2016 г. /л.18-19/.

В Решение на началника на отдел БДС – СДВР с рег. № 513 000-871 от 06.01.2022 г. се сочи, че постоянният адрес на искателите е заличен от Националния класификатор на постоянни и настоящи адреси и е изтрит от НБД „Население“ на ЕСГРАОН-МРРБ, който е информационен фонд на МРРБ. МВР е само ползвател на данни от Национална база данни „Население“, като тези данни се предоставят от ЕСГРАОН с конкретна цел, а именно законосъобразно издаване на български лични документи /чл. 112, ал. 1 от ЗГР/. Посочва се още, че е незаконосъобразно да бъде издадена лична карта без адрес или заличен адрес, т.е. с адрес, който не е предоставен по законов ред /л.20/.

От писмо на заместник-министър на МВР, с рег. № 489700-8393 от 06.01.2021 г. се установява, че от българските граждани без лични карти, тези чиито постоянен адрес е „невалиден“ са 0.8 процента /л.31/.

От писмо на началника на Отдел БДС – СДВР с рег. № 513 000-61583 от 21.10.2021 г. се установява, че на заявител подал заявлението за издаване на лична карта е установен неактуален /не е актуализиран/ постоянен адрес и му е указано да бъде актуализиран /да бъде представен актуален адрес и да фигурира в НАИФ НРБЛД/. Като конкретният адрес е заличен, неактуален и изтрит от НБД „Население“ на ЕСГРАОН-МРРБ. Посочено е, че компютърният софтуер на МВР е конституиран така, че да не допуска издаване на български лични документи с невалиден адрес.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е частично недопустима- в частта, с която се оспорва отказ по т.3 от заявлението за достъп до обществена информация.

Видно от доказателствата по делото и приетото в хода на съдебното производство неоспорено от страните заключение на вещото лице, в базата данни на МВР липсва отбелязване „извън НКНПА“, което да касае постоянния адрес. Подобно отбелязване се споменава само в писма касаещи информационната система на МРРБ. Следователно упражненото от ответника правомощие по чл. 32 от ЗДОИ е съответно на действителното установено по делото фактическо положение. Липсата на информацията обуславя и липсата на постановен отказ за предоставянето ѝ, а оттук липсва и предмет на оспорване по чл.159, т.1 АПК.

В останалата ѝ част, с която се оспорва, с която се оспорва отказ по т.4 от заявлението за достъп до обществена информация, жалбата е допустима.

Налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл. 159 АПК. Жалбата е подадена от надлежна страна, процесуално легитимирана да го направи – заявителят, който не е получил поисканата информация. Подадена е и при

спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК вр. чл. 40, ал. 1 ЗДОИ. Твърдението на ответника, че решението има само уведомителен характер и липсва годин предмет на оспорване е неоснователно. Решението в оспорената част инкорпорира в себе си два вида волеизявление. Първото е, че липсва такава информация, а второто волеизявление е за уведомяване заявителя за препращането на заявлението му към МРРБ като компетентен орган по създаването на информацията. Жалбоподателката оспорва именно първото волеизявление- за липса на поисканата информация у сезирания от нея субект. Проверката на верността на посоченото от ответника фактическо положение наложи разглеждането на делото в открито съдебно заседание и събирането на всички допустими, възможни и необходими доказателства, вкл и извършването на СТЕ, за установяване на действителното положение. Събраните по делото доказателства, преценени в тяхната съвкупност установяват обратното на соченото от ответника, което съдът ще аргументира допълнително и по-долу при изграждане на правните си изводи по същество. Опровергаването на соченото от органа фактическото положение отрича наличието на приложеното от него правно основание по чл.32 ЗДОИ и по същество инкорпорира отказ да се предостави поисканата информация, „прикрит“ чрез прилагането на неосъществено правно основание.

Наличието на отказ обуславя наличието на годин предмет на оспорване- акт, който подлежи на съдебно оспорване /чл. 40, ал. 1 ЗДОИ/.

Най-сетне съдът сочи, че е неоснователно и възражението, че липсва правен интерес от обжалването, тъй като вече друг субект- МРРБ бил предоставил на заявителката същата информация. От една страна то не се потвърждава от съдържанието на приложеното в преписката и прието по делото като писмено доказателство решение на директора на Дирекция „Правна“-МРРБ, а от друга министърът на вътрешните работи е отделен и самостоятелен задължен субект по ЗДОИ, който управлява и представлява министерството, в което се съхранява и обработва поисканата от него обществена информация. Достъпът до обществена информация е субективно право, предоставено на физическите и юридическите лица от Конституцията - чл. 41, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 4, ал. 1 и 3 ЗДОИ. К. законодател е този, който с оглед на значението на правото на достъп до информация за съществуването на конституционно установения ред, е формулирал същото като право на всеки. Понятието „всеки“ в чл. 41, ал. 1 от Конституцията, казва К. съд в своето решение № 7 от 4.06.1996 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 1/1996 г., „очевидно поставя правото да се търси, получава и разпространява информация в общия контекст на комуникационните права“, т.е. на свободата на словото, което „представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек“. Правото на всеки на достъп до информация е част от „цялостната конституционна защита на различните аспекти на процеса на свободна комуникация“. Именно поради тази същност на правото на достъп до информация К. съд изрично подчертава изключителната важност „на това да се даде възможност релевантната за управлението на обществените процеси информация да бъде достояние на всеки, който иска да я получи“. Никой разумен страничен наблюдател не би се съмнявал, че е действително значимо за управлението на обществените

процеси в държавата да се знае колко е броят на българските граждани, на които при поискване компетентните органи в системата на МВР ще откажат да издадат лична карта с постоянен адрес, за който има отбелязване за невалиден адрес в базата му данни, без значение дали МВР създава тези данни или само ги съхранява и обработва. Не по-маловажно е и обсъждането, че предоставянето на поисканата информация е ефективен правен механизъм, позволяващ да се установи дали е налице разминаване в данните на МРРБ и МВР или се касае за въвеждането на произволна и нелегитимна терминология от органите на МВР, както твърди жалбоподателят.

Разгледана по същество, жалбата в допустимата ѝ част е основателна.

Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Според чл. 9, ал. 1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл. 10/, а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11/. Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им /чл. 12, ал. 1 и ал. 2/, а достъпът до официална информация извън случаите по ал. 1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл. 13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал. 2 и отчитане на хипотезите по ал. 4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

В случая съдът намира, че исканата информация има характера на обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ – свързана е с обществения живот и ще даде възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора.

За съда няма съмнение, че търсената със заявлението информация засяга обществения живот в страната. Тя е от вида служебна обществена информация.

Министърът на вътрешните работи е държавен орган и в това си качество е задължен субект по чл. 3, ал. 1 ЗДОИ. Със Заповед на № 8121з-1628/02.12.2021 г., министърът е делегирал това свое правомощие на директора Дирекция „Правно-нормативна дейност“, който е издал оспорения пред съда акт. Компетентността му е по делегация, възможността за която е установена в чл. 28, ал. 2 ЗДОИ.

Спазена е привидно установената форма за административния акт – чл. 59, ал. 2 вр. ал. 1 от процесуалния закон – АПК, доколкото в специалния приложим закон – ЗДОИ не е предвидено отклонение от разписаните общи правила. Актът е в писмена форма, посочено е наименованието на органа, който го издава, наименованието на акта, изложени са фактическите и правни основания, послужили за издаването му. За част от мотивите на органа, съответно на задължителната съдебна практика, се приемат и съображенията, съдържащи се в документите от приписката по издаване на акта. Допустимо е мотивите за издаването на акта да се съдържат в отделен документ, подготвящ неговото издаване или дори, но най-късно в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане в съда /Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд; Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № 4/2002 г., ОС; Постановление на Пленума на Върховния съд № 4 от 22.09.1976 г./.

Целта на мотивите е да се разкрият съображенията, по които е издаден административния акт, което от една страна дава възможност на съда да упражни ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта, а от друга осигурява на страните – адресати или заинтересовани от него своевременно да организират защитата си.

В случая изложените фактически съображения са недостатъчни и чисто декларативни, а освен това и неверни.

На първо място, мотивите, че в НАИФ „НРБЛД“ не се поддържат данни за причината за обявяването на адрес за невалиден, не са относими към искането по заявлението, защото не е била поискана информация свързана с причината за невалиден адрес, а за това дали има такова отбелязване в базата данни на МВР срещу постоянния адрес на някои български граждани.

На второ място, относно възражението на ответника, че МВР е само ползвател на процесната информация, а не създава, обработва и съхранява информацията, то тази теза е вътрешно противоречива сама по себе си. За да може една информация да се ползва от органа, тя трябва да е налична при него, т.е. той трябва да я съхранява. Както сочи и вещото лице, в „МВР се поддържат данни за създаване и редакция на записи от МВР и получавани от ГД „ГРАО“. Безспорно е, че МВР е ползвател на данните от Национална база данни „Население“, като тези данни се предоставят от ЕСГРАОН с конкретна цел, а именно законосъобразно издаване на български лични документи /чл. 112, ал. 1 от ЗГР/. Данните, предоставяни от ГД „ГРАО“ обаче се въвеждат в системата на МВР и това са различни бази данни, т.е. МВР ги съхранява в своя база данни.

На трето място, възражението, че МВР не е нормативно задължен да създава, обработва и съхранява информацията по т. 4 от процесното заявление, противоречи на разпоредбата на чл. 112, ал. 1 ЗГР. В съотв. с тази норма, Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението предоставя ежедневно на Министерството на вътрешните работи актуална информация от Националната база данни "Население" и от националните класификатори с цел законосъобразно издаване на българските лични документи. Следователно, за да бъдат издавани законосъобразно български лични документи, не само трябва информацията да бъде

съхранявана в МВР, а и да се обработва, което е изискване на закона, макар и създаващото информацията да е МРРБ.

Следва да бъде посочено най-сетне и това, че обобщаването на налична информация е в кръга на задълженията на административния орган /Определение № 8115 от 30.06.2020 г. по адм. дело № 3535/2020 г., V о./.

Казано по друг начин, предоставянето на информацията не може да бъде отказано на основание необходимост от обобщаване на съществуващата при задължения субект информация. Съдът не може да не отбележи и това, че поисканата с т.4 от заявлението информация чрез примерното изброяване на отбелязвания до постоянния адрес всъщност напълно кореспондира на използваната на практика терминология /без да е легално въведена в нормативен акт/ по представените в хода на производството доказателства, изхождащи от МВР и МРРБ.

От заключението на вещото лице се установи, че в МВР се съдържа информация, която сочи дали един постоянен адрес е валиден или не, а именно „Поддържа се запис на последния въведен валиден адрес, като в отделно поле в базата данни се отбелязва чрез „флаг“ дали този адрес все още е валиден или не, както и датата, на която е станал невалиден“. Освен това в касационната жалба срещу решението по адм. дело № 3082/2020 г. на АССГ, началникът на отдел „БДС“ – СДВР също сочи такова отбелязване, свързано с постоянния адрес. Същото се установява и от Решение на В. директор на ДПНД с рег. № 812104-312 от 29.12.2021 г, Решение на началник отдел БДС – СДВР с рег. № 513 000-274 от 03.01.2019, Писмо на началник отдел БДС – СДВР с рег. № 513 000-61583 от 21.10.2021 г. В допълнение от писмото на заместник-министъра на МВР, с рег. № 489700-8393 от 06.01.2021 г. е видно, че от българските граждани без лични карти, тези чиито постоянен адрес е „невалиден“ са 0.8%. Това означава, че към 06.01.2021 г. МВР е констатирало броя (след като е могло да определи процентно съотношение) на отбелязвания на постоянен адрес като невалиден, каквато информация всъщност е поискала жалбоподателката в съдебното производство. От заключението по извършената СТЕ се установи не само, че информацията за невалидни постоянни адреси е налична, но и че системен администратор в МВР, който има най-високо ниво на достъп може да направи тази справка чрез ръчно написване/въвеждане на специален скрипт. Съдът намира, че по съществото си извличането на наличната информация чрез написването на скрипт представлява обобщаване на налична информация в електронната база данни на МВР, като предвид субекта-МВР, едва ли написването на скрипт от системен администратор с необходимото ниво на достъп в това министерство може да се определи като прекомерно затруднение спрямо експертизата му или обема на служебните му задължения.

С оглед изхода на спора, правото на разноски е възникнало за жалбоподателя, съразмерно на допустимата и основателна част от жалбата. То е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Доказаните разноски, направени от жалбоподателя са общо в размер на 310 лева-10 лева заплатена държавна такса и 300 лева заплатено възнаграждение за вещо лице. От тях съдът присъжда 155 лева.

Частичното приключване на делото с прекратителен за производството акт

обуславя правото на разноси и за ответника. То обаче не е безусловно. Освен да е своевременно заявено /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/ и да е осъществена защита от процесуален представител-адвокат или юрисконсулт/служител с юридическо образование е необходимо и ответникът да не е дал повод за завеждането на делото-чл.143, ал.3 АПК. Последното условие в случая не е налице. Банкетните и декларативни мотиви в оспореното решение, неоснователното поддържаната теза, че само при създаване на обществена информация се дължи предоставянето ѝ са станали повод за завеждане на делото и по отношение на недопустимата част на жалбата. По тези съображения разноси не се възлагат върху жалбоподателя.

Воден от изложеното и на основание чл.159, т.1, чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, на основание чл.159, т.1 АПК, жалбата на Д. Х. Д. срещу Решение рег. № 812104-207/15.07.2022 г., издадено от Л. П.- директор на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ към МВР, в частта му по т. 3 от заявлението на жалбоподателката за достъп за обществена информация от 06.07.2022 година, **И ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в същата част.

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Х. Д., с адрес: 1504 С., [улица], ет. 4, Решение рег. № 812104-207/15.07.2022 г., издадено от Л. П.- директор на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ към МВР, в частта му, по точка 4 от заявлението на жалбоподателката от 06.07.2022 година за достъп за обществена информация.

ИЗПРАЩА ДЕЛОТО като преписка на ответника в отменената част на Решение рег. № 812104-207/15.07.2022 г., издадено от Л. П. – директор на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ към МВР за ново произнасяне в 14-дневен срок, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Д. Х. Д., с адрес: 1504 С., [улица], ет. 4 сумата в размер на 155 /то петдесет и пет/ лева , разноси по делото.

Решението в прекратителната му за съдебното производство част е с характера на определение и може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд.

В останалата му част решението не подлежи на обжалване и влиза в сила с постановяването му /чл.40, ал.3 ЗДОИ/.

СЪДИЯ:

